

Lieve
Roman vrede

RIA VAN DER VEN-
RIJKEN

Ria van der Ven-Rijken

Lieve vrede

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

‘Kun jij morgen een late dienst voor je rekening nemen, Andrea?’

Andrea Hopman keek in de vragende ogen van haar leidinggevende die van het werkrooster opkeek.

‘Een late dienst? Morgen? Nou ja...’ antwoordde ze verontwaardigd, waarna ze even stilviel. Voor zover ze wist, was die dienst toch al opgelost? Marian Hanen had zich gisterochtend ziek gemeld, en Conny Vlimmen had zichzelf meteen opgeworpen om morgenavond de avonddienst van Marian over te nemen.

‘Ik dacht dat Conny dat zou doen. Ik werk morgen liever niet. Als ik straks klaar ben, begint mijn vrije weekend. Twee voorgaande weekenden heb ik ook al dienst gehad. En morgenmiddag heb ik een afspraak met mijn zus. Is er dan niemand anders die...’

‘Nee,’ onderbrak Suzanne Kooy haar betoog en ze slaakte een diepe zucht. ‘Conny heeft zich een uur geleden ook ziek gemeld. Ze heeft de griep flink te pakken, net als Marian. Het heerst, zoals je weet. Ik heb bij de anderen van het team ook al navraag gedaan. Maar iedereen die morgen voor een avonddienst in aanmerking komt, heeft een excuus. Jij bent mijn laatste hoop, Andrea. Anders moet ik een uitzendbureau inschakelen en je weet hoe duur die luitjes zijn.’

Andrea beet op haar lip. Ja, de griep maakte momenteel veel slachtoffers, ze wist het. Ook in het verzorgingshuis waar ze werkte, waarde het virus rond. Er waren enkele bewoners die met koorts op bed lagen en extra zorg nodig hadden. Maar als ze ermee akkoord ging om morgen een late dienst te draaien, betekende het wel dat ze haar afspraak met Viola moest afzeggen.

Andrea zuchtte, ze had er een hekel aan om anderen teleur te stellen. Zeker als het Viola betrof, haar jongere zus. Viola had haar een week geleden al uitgenodigd voor een lunch in het centrum van de stad. Na de lunch zouden ze samen nog een poosje door de winkelstraat flaneren en in modezaken rondneuzen.

Daar had ze vreselijk veel zin in. Ze had het al wekenlang veel te druk op haar werk. En in haar gezin liep het ook al niet op rolletjes. Daarom wilde ze er zo graag even met Viola tussenuit. De boog kon niet altijd gespannen staan. Ze had de hele week al naar dit uitstapje met Viola uitgezien en zich erop verheugd. Ze wilde dit écht niet missen.

‘Als jij die late dienst neemt, krijg je volgende maand die uren extra bij je salaris uitbetaald.’

Dat voorstel klonk heel verleidelijk en was meteen een schot in de roos. Suzanne kende haar zwak voor een financieel extraatje. Ze wist dat Joop nu al ruim een jaar werkloos thuiszat en dat hun situatie er niet rooskleurig uitzag. Drie opgroeiende kinderen kostten hun maandelijks handenvol geld. Geld dat er meestal niet was. Elke euro werd eerst tweemaal omgedraaid voordat die werd uitgegeven. Ze moesten het doorgaans van de extraatjes hebben, zoals het uitbetalen van extra gewerkte uren die zij soms op haar werk aangeboden kreeg, zoals nu. Alleen kwam het haar nu niet goed uit.

Maar Andrea knikte toch, ze had eigenlijk geen keus. Suzannes voorstel gaf onmiddellijk de doorslag. Het geld lonkte niet alleen, het was ook pure noodzaak. En het belang van haar gezin ging voor. Altijd!

‘Goed, dan draai ik die dienst wel.’ Met enige tegenzin in haar stem hapte ze toe. Een gevoel van teleurstelling doortrok haar onmiddellijk. Ze had zich zo op morgenmiddag verheugd. Nu moest ze haar afspraak met Viola afzeggen en haar zusje teleurstellen. Daar had ze een grondige hekel aan. Als Joop zijn baan nog had, hoefde zij niet aldoor zo op haar tenen te lopen. Dat ze dit nu moest doen, was ook zijn schuld. De verantwoordelijkheid voor hun gezin drukte nu voornamelijk op háár schouders. Joop stond er alleen maar bij en keek ernaar. Lekker makkelijk, dacht ze bitter. Ze kon zich er vreselijk kwaad om maken.

‘Hartstikke fijn, Andrea. Dank voor je inzet. Ik noteer die extra uren meteen.’ Suzanne boog zich weer over het werkrooster. Om haar mond verscheen een voldane glimlach.

Andrea draaide zich om naar de kast waar de bloeddrukmeter

lag en nam die eruit. Ze moest voor het einde van haar dienst nog naar twee cliënten voor een bloeddrukcontrole. Op haar weg ernaartoe rekende ze in gedachten het bedrag van de extra gewerkte uren al uit. Erwin, haar middelste zoon van dertien, had dringend nieuwe schoenen nodig en Lianne, haar enige dochter van negen, was ook toe aan een nieuwe spijkerbroek. Voor Tommy, haar oudste van zestien, had ze vorige maand nog een afgeprijsde trui in de wacht weten te slepen bij C&A. Die moest maar weer even wachten, hoewel het ondergoed dat hij droeg intussen ook al erg dun van draad was. Net als zijn sokken. Het zou geen weken meer duren voordat daar gaten in kwamen, voorzag ze somber.

De gedachten aan hetgeen de kinderen dringend nodig hadden, maakten haar neerslachtig. Naast schoenen, een spijkerbroek, sokken en nieuw ondergoed was er nog veel meer wat ze nodig hadden. Als Joop nu maar snel een baan vond, waarbij hij een goed salaris kon verdienen, dan zou dat al een zorg minder zijn. Joop solliciteerde wekelijks, daar lag het niet aan. Maar het gewenste resultaat bleef uit. Ze schudde zuchtend haar hoofd. Als ze eenmaal begon te piekeren, kwam er geen eind aan.

Andrea liep de gang door naar nummer 5, het appartement van meneer Bertens. Ze belde aan en opende meteen de voordeur met een loper. Meneer Bertens zat in zijn riante stoel voor het raam naar buiten te kijken. Hij had afgelopen dinsdag een dag in het ziekenhuis gelegen vanwege hartritmestoornissen. Nu hij weer terug was, kreeg hij op doktersverzoek dagelijks een bloeddrukcontrole. Andrea maakte een kort praatje met de oude baas en noteerde even later haar bevindingen op papier. Hij maakte een grapje over haar kapsel dat rondom haar hoofd viel, de natuurlijk krul danste mee met elke stap die ze zette. Haar haar was donkerblond, en de meeste collega's waren er jaloers op dat ze 's morgens alleen maar met wat wax op haar vingers de krullen in model hoefde te knijpen. Haar grijsblauwe ogen keken ernstig de wereld in. De doorgaans vrolijke pretlichtjes schitterden de laatste tijd niet meer zo vaak als vroeger. Dat had alles te maken met het leven dat ze als vrouw van een werkloze man leidde. Ze was vol van zorg, zorg en nog eens

zorg. Verder had ze een slank figuur, ze kon eten wat ze wilde. Er kwam geen kilootje bij. Ook alweer iets waarom anderen haar zo benijdden. Ze was vierenveertig jaar, maar ze had na drie zwangerschappen nog steeds het geproportioneerde figuur van een jonge vrouw. Ach, wat had het eigenlijk voor zin als ze zichzelf niet eens lekker kon verwennen met een nieuw jurkje. De laatste keer, drie maanden geleden, had Viola haar een leuk rokje met bijpassend truitje cadeau gedaan. Andrea stelde de loyaliteit van haar zusje erg op prijs, de lunch zou Viola morgenmiddag ook weer voor haar rekening nemen, had ze aangeboden. Misschien was het wel goed dat ze haar afspraak voor morgen af moest blazen. Het was niet leuk dat ze Viola altijd voor die gezellige uitstapjes op liet draaien. Ondanks het feit dat ze zussen waren, voelde ze zich daar toch erg opgelaten over.

‘Vroeger, toen ik nog jong was, had ik ook zo’n kop vol met krullen,’ lachte meneer Bertens.

Andrea glimlachte krampachtig. Haar ogen deden niet mee. Meneer Bertens, wiens hoofd nu kaal was, viel vanwege zijn hoge leeftijd vaak in herhaling. Dat hij vroeger een kop vol met krullen had, moest ze elke keer opnieuw aanhoren als ze voor een zorgmoment bij hem kwam. Andrea stond al met de deurknop in haar hand toen hij haar bij herhaling nog eens vroeg naar het resultaat van de bloeddrukmeting.

‘Een prima uitslag, meneer Bertens. De dokter kan tevreden zijn.’

‘Schrijf dat dan maar es op voor me. Straks komt mijn dochter, die wil ook wel weten hoe het met haar oude vader gaat,’ verzocht hij haar op vriendelijke toon. ‘Ik vergeet de laatste tijd zoveel.’

Andrea liet de deurknop weer los en schreef de uitslag van zijn bloeddruk op een kladblaadje naast de telefoon.

‘Zo goed, meneer Bertens?’ Ze drukte het papiertje in zijn hand.

‘Ja, dank je wel, Andrea,’ knikte hij dankbaar.

Ze wenste hem bij de deur nog een prettige dag en haastte zich vervolgens met snelle tred via het trappenhuis naar de tweede verdieping. Nummer 205. Het appartement van mevrouw

Sleenhof liep ze eigenlijk het liefst voorbij. Deze nukkige vrouw met haar claimende gedrag haalde vaak het bloed onder haar nagels vandaan. Niet alleen bij haar, andere collega's hadden eveneens moeite met haar gedrag.

Andrea belde aan om te laten weten dat er iemand was en opende vrijwel meteen de deur met haar loper. Dat was zo de afspraak met enkele patiënten van zorgcentrum Duinlanden. Het waren veelal mensen die niet meer zo vlot ter been waren.

Mevrouw Sleenhof zat op een stoel aan tafel met een breiwerkje in haar handen. Op het met rimpels doorgroefde gezicht lag een verbeterde trek. Het grijze haar was vanmorgen door de kapster opnieuw in watergolf gekruld. Mevrouw Sleenhof zag er keurig verzorgd uit. De breinaalden tikten met regelmaat, ze keek niet eens op.

'Goedemiddag,' groette Andrea met enige tegenzin. Maar dat liet ze natuurlijk niet merken. 'Het is weer tijd om uw bloeddruk te controleren.'

Met een zucht van irritatie liet mevrouw Sleenhof het breiwerk op haar schoot zakken.

'Mijn bloeddruk? Tja, het is ook elke dag hetzelfde liedje. Wat heeft het voor zin? Moet ik die afschuwelijke band nu weer om mijn arm? Nee, ik heb er vandaag geen zin in.' Het breiwerk werd opnieuw ter hand genomen en de naalden tikten weer driftig verder.

'Uw huisarts...' begon Andrea, maar ze werd meteen abrupt onderbroken. Ze besefte te laat dat ze niet met de huisarts van deze mevrouw op de proppen moest komen om haar te overtuigen.

'Die man vertrouw ik niet. Dat weten jullie toch!'

Andrea zuchtte onhoorbaar. Als mevrouw Sleenhof op haar huisarts af begon te geven, wist ze al hoe laat het was. Deze dame eiste zoveel aandacht. Mevrouw Sleenhof keek op van haar breiwerk. Nu kwamen ongetwijfeld de vele negatieve verhalen. Andrea zocht naar een uitweg. Het had geen zin om voor de competente huisarts van mevrouw Sleenhof op te komen. Ze zou onmiddellijk in de verdediging schieten en vertellen waar volgens haar de huisarts het bij het verkeerde eind had. Dat was

overigens niet de enige persoon die mevrouw Sleenhof wantrouwde. Als het erop aankwam, vertrouwde ze niemand.

‘Ja, dat weten we,’ gaf Andrea nu ruimhartig toe. ‘Misschien dat u vanmiddag een keer wilt meewerken om mij te plezieren. Uw gezondheid vind ik erg belangrijk.’

‘Pff,’ blies mevrouw Sleenhof laatdunkend. ‘Ik geloof er helemaal niets van. Voor dergelijke sentimenten hebben jullie het veel te druk. Dat holt en draaft maar...’

‘Nou ja, als ik u niet kan overtuigen, komt de avonddienst later vandaag nog eens terug met dit verzoek.’ Andrea haalde opgelucht adem. Als mevrouw Sleenhof zo tegendraads bleef, ging ze liever meteen weg. Ze draaide zich om en liep met de bloeddrukmeter naar de deur. Met de deurenklink al in haar hand hoorde ze de schelle stem van mevrouw Sleenhof ineens roepen: ‘Wie heeft er vanavond dan dienst? Dat wil ik wel graag weten.’

Andrea beet op haar lip. Ze had het kunnen weten. Zo snel kwam ze hier niet weg. ‘Erica van der Laan neemt mijn dienst om drie uur over,’ antwoordde ze.

Mevrouw Sleenhof liet het breiwerk weer op haar schoot vallen en strekte meteen gewillig haar arm.

‘Ik wil niet dat Erica straks hier komt om mijn bloeddruk op te nemen. Zij heeft altijd zoveel haast. En mensen die haast hebben, maken fouten. Doe jij het nu dan toch maar.’

‘Goed,’ knikte Andrea. ‘Ik weet dat u het vervelend vindt, maar het is zo gebeurd.’ Ze liep naar mevrouw Sleenhof en nam haar bloeddruk op. Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze de uitslag zag die de bloeddrukmeter aangaf.

‘Het is vast veel te hoog,’ voorspelde mevrouw Sleenhof al.

Andrea keek haar verbaasd aan. Het klopte. Mevrouw had momenteel een behoorlijk hoge uitschieter. Dat gebeurde vaker en dat werd ook altijd doorgegeven aan de huisarts.

‘Voelt u zich wel goed? Of hebt u misschien hoofdpijn?’ Andrea noteerde de uitslag en borg intussen de bloeddrukmeter op in de daarvoor bestemde hoes. Het viel haar op dat mevrouw Sleenhof rode blossen op haar wangen had. Twee maanden geleden had ze last gekregen van een wegraking die te maken

had met een veel te hoge bloeddruk. De huisarts had veel moeite gedaan om haar ervan te overtuigen dat ze daarvoor medicijnen moest innemen. Mevrouw Sleenhof liet zich niet alles aansmeren, zoals ze altijd zei.

‘Nee, ik voel me prima. Ik maak me alleen wat bezorgd, dat is alles.’

‘Bezorgd?’ Andrea probeerde zich te herinneren of er eerder al gerapporteerd was dat mevrouw zich ergens druk om maakte. Er viel haar niet meteen iets binnen.

‘Ja, mijn zoon Roland vertrekt over vier weken met vakantie naar het buitenland. Hij heeft me niet eens verteld dat hij op zoek was naar een bestemming over de grens. Hoe durft hij mij zo in de steek te laten. Hij is mijn enige kind! Een enig kind hoort niet zo ver weg met vakantie te gaan als zijn moeder afhankelijk is. Wie komt mij tijdens zijn afwezigheid dan opzoeken? Werkelijk, het is ongehoord!’

Die hoge uitschieter verklaarde ineens veel, bedacht Andrea. Mevrouw Sleenhof was erg gehecht aan haar zoon. Hij bezocht zijn moeder meerdere malen per week. Zijn komst had altijd een positieve uitwerking op de oude dame, tot grote opluchting van de meeste collega’s. Ze kon zich niet herinneren dat Roland eerder verstek had laten gaan voor een vakantie. Zolang mevrouw Sleenhof hier woonde, en dat was al ruim vier jaar, kwam Roland trouw op bezoek.

‘U hebt vast nog andere familieleden die tijdens zijn afwezigheid op bezoek kunnen komen,’ meende Andrea. Onder de uitslag van de bloeddruk noteerde ze meteen waarom mevrouw Sleenhof zich zo druk maakte. Dit was een belangrijk gegeven. Ze moesten haar maar extra in de gaten houden.

‘Nee, er is verder niemand die zich om mij bekommert,’ beet mevrouw Sleenhof haar toe. ‘Ik heb alleen Roland maar. En andere familieleden wil ik niet zien.’

Andrea haalde haar schouders op. Misschien dat een van de vrijwilligers zich tijdens de afwezigheid van haar zoon over mevrouw Sleenhof kon ontfermen. Ze zou het eens navragen bij de afdeling activiteitenbegeleiding.

Even later ruimde Andrea op het afdelingskantoor de bloed-

drukmeter op en rapporteerde ze haar bevindingen in het dossier van de desbetreffende patiënt. Op de valreep stuurde ze nog een mailtje naar Linda van de activiteitenbegeleiding, met het verzoek om contact op te nemen met mevrouw Sleenhof, en klaar was ze. Erica kwam intussen gehaast met verwaaide haren het afdelingskantoor binnen en hing haar jas aan de kapstok. ‘En... zijn er nog bijzonderheden?’

Andrea haalde opgelucht adem. Haar dienst van vandaag zat er gelukkig weer op. Ze gaf mondeling enkele punten door aan Erica, waaronder ook de hogere bloeddruk van mevrouw Sleenhof, en trok haar jas aan.

‘Nou, dan ga ik maar snel aan de slag,’ kondigde Erica aan. ‘Prettig weekend, Andrea.’

‘Dat prettige weekend gaat niet door. Ik werk morgen een extra avonddienst. Marian en Conny zijn allebei ziek. Er was niemand anders die wilde werken.’

‘O, wat vervelend voor je.’

‘Tja, het is niet anders,’ zuchtte Andrea. ‘Nou, werk met zin, Erica.’

Andrea verliet het afdelingskantoor. Haar gedachten keerden weer terug naar Viola. Zodra ze thuis was, zou ze haar bellen. Hè, wat een afknapper. Vanmorgen stapte ze nog op haar fiets met het gezellige vooruitzicht dat ze morgenmiddag met Viola op stap zou gaan. Nu moest ze dat weer afblazen. En allemaal voor dat stomme rotgeld. Waarom duurde het ook zo lang voordat Joop weer een nieuwe baan vond? Híj beleefde momenteel de tijd van zijn leven. Híj kon doen en laten waar hij zin in had. Voor hém geen wekker die ’s morgens afliep, en ’s avonds hoefde hij niet op tijd naar bed. De enige verplichting die het UWV hem oplegde, was om wekelijks te solliciteren. Nou, dat deed hij. Hij solliciteerde zich suf!

Ze liep naar de fietsenstalling en haalde haar fiets van het slot. Een fris windje woei langs haar warme wangen en kalmeerde haar enigszins. Hè, zo negatief wilde ze ook weer niet over Joop denken. Omdat hij werkloos thuiszat, werd haar ook veel huishoudelijk werk uit handen genomen, dat mocht ze niet vergeten.

Maar toch vond ze het niet eerlijk. Op dit moment kwam er weer enige jaloezie om de hoek kijken, zoals wel vaker de laatste tijd. Viola kende geen geldgebrek, die kon doen en laten wat ze wilde. Nou ja, bij wijze van spreken dan! Viola was vijf jaar geleden gescheiden en sindsdien een alleenstaande vrouw. Maar ze had verder wel alles wat haar hartje begeerde. Haar hele inkomen kon ze aan zichzelf besteden. Viola kwam nooit geld tekort. Andrea hoorde haar tenminste nooit klagen. Ze verdiende genoeg, woonde in een mooie hoekwoning met garage en een diepe achtertuin. En ze stond ook altijd zo positief in het leven. Soms kwam de gedachte bij Andrea op dat ze met Viola zou willen ruilen. Als aan het einde van de maand enkele onbetaalde rekeningen bleven liggen omdat Joop en zij echt geen geld meer hadden, speelde dit door haar hoofd. Ze voelde zich dan later weer schuldig, omdat ze zich realiseerde dat ze Joop en de kinderen voor geen goud zou willen missen. Ze beseftte maar al te goed dat ze erg bitter reageerde als er stressvolle situaties ontstonden vanwege hun geldgebrek.

Andrea reed haar fiets via de tuinpoort in de schuur, die zich naast de garage bevond. Ze woonden in een riante twee-onder-een-kapwoning, waar ze het enorm naar hun zin hadden. Het enige nadeel op dit moment was de torenhoge hypotheek, die ze sinds Joops werkloosheid maandelijks met veel moeite konden ophoesten. Maar ze wilde er niet aan denken om hier ooit weg te moeten. Ze was dol op dit huis en woonde er graag. Ze zou zich nergens anders zo thuis kunnen voelen als hier.

Er stonden nog twee andere fietsen naast de schuur, die ze meteen herkende als van haar ouders. Af en toe kwamen die op bezoek nu Joop overdag thuis was. Haar gepensioneerde ouders genoten sinds kort van een goede, oude dag. Ook zij kwamen niets tekort, flitste het door haar heen. Het was vreselijk irritant dat anderen het veel beter hadden dan zij. Niet dat ze het hun niet gunde. Maar ze gunde het zichzelf ook zo, al was het alleen maar vanwege de kinderen. Er was geen ruimte om de kinderen eens iets extra's toe te stoppen. Dat ging haar aan het hart.

Vanaf de keukendeur kwam de gezellige sfeer in de woonkamer haar al tegemoet. De koffielucht prikte in haar neus. Joop

had vast voldoende gezet zodat zij zo meteen ook nog een kop voor zichzelf in kon schenken. Ze had zin in een bakkie. Op het werk was de koffiepauze erbij ingeschoten vanwege de extra zorg die ze vanmiddag had gegeven aan enkele zieke patiënten.

Ze hoorde de stem van haar vader die iets vertelde, haar moeder die het uitgierde van de pret en de vrolijke stem van Joop die een vraag stelde. Ze wenste dat ze net zo ontspannen in het leven kon staan als Joop. Joop was onder alle omstandigheden de rust zelve.

‘Ik vind binnenkort vast weer een baan,’ zei hij altijd om haar gerust te stellen. In het begin ging ze daarin met hem mee, maar nu liet ze zich dat niet zo makkelijk meer aanpraten. Tot nu toe had Joop nog geen baan gevonden. Toch bleef hij onverminderd optimistisch.

Andrea zuchtte, ze was vaak de wanhoop nabij als Joop na een goed sollicitatiegesprek de zoveelste afwijzing kreeg. Elke keer opnieuw werd haar hoop op een betere toekomst om zeep geholpen. O, wat baalde ze daarvan.

Via de ruime, hypermoderne keuken met haar geliefde kookeiland, kwam ze binnen. De vrolijkheid vanuit de gezellig ingerichte woonkamer liet ze voor wat het was. Ze liep meteen de gang in, de trap op naar boven om zich eerst te verkleeden. Zoveel vrolijkheid kon ze op dit moment ook nog niet verdragen. Ze wilde eerst even acclimatiseren en Viola bellen om de lunchafspraak te annuleren. Ze nam haar mobiele telefoon uit haar tas, ging op het bed zitten en tikte op de naam van Viola in het adresboek. De telefoon ging over en Andrea haalde zuchtend een hand door haar springerige krullen. In haar oor hoorde ze vrijwel meteen de stem van Viola.

Twee zussen streven ieder hetgeen na waar ze de ander om benijden.

De zussen Andrea en Viola leiden totaal verschillende levens. Andrea is getrouwd en heeft drie kinderen, maar het gezin heeft het niet breed. Viola daarentegen heeft geld genoeg, maar haar huwelijk is stukgelopen en het gezinnetje dat ze zo graag wilde, kreeg ze niet. In plaats van gelukkig te zijn met wat ze wél hebben, streven beide zussen na wat ze niet hebben. Viola gaat op een singlesreis in de hoop de liefde te vinden en Andrea gaat meer uren werken zodat ze meer geld te besteden heeft. Maar of ze daar nou gelukkig van worden?

Ria van der Ven-Rijken schrijft meeslepende familieromans voor een breed lezerspubliek. In *Lieve vrede* staan twee zussen centraal die veel aan elkaar hebben, ook al is er onderling evenmin altijd sprake van lieve vrede.

ISBN 978 94 0191 175 7 NUR 344

9 789401 911757

www.romanserie.nl

Z&K